

The Nut-Case & The Victim

גרי גולדשטיין ודן אלון

1.8.15- 9.7.15

אנשים אוספים אמנות, בולים, גוגואים, ספרים, מכוניות, צעצועים, פחיות שתייה ריקות וכל מוצר אפשרי (גם אם לא סביר לעיתים). הנטייה הרווחת היא לחשוב שהאספנות מייצרת תחושה חיובית הקשורה לחדוות הציד ולאחוות אספנים. למען האמת, יש באספנות גם צד אפל יותר, האגרנות, הפרעה טורדנית-כפייתית קשה (לפי פרויד: אשמת הגמילה מחיתולים בשלב האנאלי). האספן מנסה לספק לעצמו תחושת בטחון כנגד חרדה המתלווה לפרידה ראשונית זו. אני מונה ארבעה סוגי אספנים עיקריים:

- האספן הפתולוגי (אגרנים, רוצחים סדרתיים) - האספנות יוצאת מכל פרופורציה, פוגעת באיכות חייו ובמקרים קיצוניים יותר בחיי אחרים.
- המשוגע הלא מסוכן - אוסף חפצים מטעמים כלכליים, רגשיים ונוסטלגיים.
- הקרבן - אוסף מה שמוכרים לו, כגון: קלפי כדורגל, במבה במהדורות מוגבלות, הדפסים ואף דירות נופש בקלאב הוטל.
- האספן המקרי - ירש אוסף שלא מעניין אותו או קיבל פעם במתנה ינשוף מחרס ומאז כל מי שחוזר מטיול מביא לו ינשופים.

פרקטיקות האיסוף של האמנים גרי גולדשטיין, דן אלון, ושלי באספן הן שילוב של חלק מקטגוריות אלו. אלון וגולדשטיין אוספים את עצמם, את חייהם, בכמות אדירה של דימויים, זיכרונות, ניירות ומחשבות. הם משכתבים את ההיסטוריה הפרטית שלהם. ההצצה בחלקי האוספים שבתערוכה מאפשרת מבט חטוף לחייהם ולאמנותם, ומעלה שאלות על היחס בין רגש, מגדר וביוגרפיה. האספנות היא עדות מטרידה למסע נירוטי שלעולם לא יושלם.

גרי גולדשטיין מציג סדרות של ציורים מהשנים 2008-2012 על כריכות ספרים: "שחקני בייסבול יפאניים", "ראשים קטנים", "מחרוזת", "מלחמה ביפאן" ו"כריכות של ספרות זולה". במבט ראשון מציג גולדשטיין נוסטלגיה לתרבות הפופ האמריקנית והדיאלוג שלה עם תרבויות אחרות, באמצעות צבעוניות טכניקולורית מתקתקה ומושלמת. אולם התכנים המופיעים בצבירים מעידים על רובד נוסף של כיעור, כאוס, תלישות ותשוקה. בחלק מהסדרות מופיעות דמויות משנות החמישים ושורה בן אווירת ימים עברו. הדמויות נדמות מוכרות, אף שלא התקיימו מעולם, ויש בהן שילוב של משיכה, עיוות וחר. גולדשטיין אוסף באובססיביות דימויים מעולמות, מתקופות, הקשרים ורגעים שונים היוצרים קומפוזיציה כמו-מוזיקאלית, פרגמנטים היוצרים משמעות, גם אם לא מובנת, מעצם הצטברותם. זיכרונות קטועים - איי זיכרון בים שכחה. אקט הבחירה והעיבוד בכתב ידו הייחודי מעניקים לדימויים את משמעותם. הריבוי והחזרתיות מעידים על המהות הנפשית של האיסוף בפרקטיקה האמנותית שלו.

דן אלון מציג גוף עבודות המורכב משלושה מוקדים. נקודת ההתחלה הביוגרפית שבחר אלון היא בבר המצווה שלו אז "הפך לגבר", אך הוא נע בין חוזק לבין פתטיות. המוקד הראשון "צמיחה דינמית", מורכב משתי חוברות "רדי מייד" מטופל המוצגות על גבי שולחנות המעניקים מראה בירוקראטי: פרוספקט מצולם של חדר-כושר-בהתכתבות, אליו נרשם בשנת 1995 ואוסף הפניות רפואיות ששמר משנת 2005, תאריך גיוסו לצבא, ועד 2015. הצופים יכולים לקרוא בהן ולהיכנס לעולמו של אלון. משני מקבצי המסמכים עולה תמונה עגומה על דימוי גוף ודימוי עצמי גברי, ועל הניסיון להתמודד נגד הסיכויים עם מערך חזק של ביו-פוליטיקה. המוקד השני הוא שני דימויים מוגדלים: צילום מבר המצווה של אלון, בו הוא נראה מחופש לגבר מרוקאי, מרחף על שטיח קסמים ומבוהל עד עמקי נשמתו. הדימוי השני, מתוך Pictorial Physique, המגזין ההומו-ארוטי המפורסם, המציג מאבק תיאטרלי ומיני בין שני גברים מחופשים. המוקד השלישי הוא עבודת סאונד המתחזה לתכנית רדיו, בה ה"רופא" המגולם על ידי אלון, מעניק עצות רפואיות לאלון עצמו שכתב מכתב לתכנית.

ד"ר גיא מורג צפליביץ', 2015